

enige med det ærede Medlem om Afholdssagen, men vi ere ikke enige med ham om at bruge den i partipolitisk Øjemed.

C. Ravn: Naar jeg har bedt om Ordet, saa er det paa Grund af de Udtalelser, der fremkom fra den højtærede Krigsminister i Anledning af den Deputation af Underofficerer, der har været herovre. Jeg tror, at denne Deputation har handlet i god Tro, og som det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen) og den ærede Ordfører udtalte, er man vel i Grunden gaaet ud fra, at naar andre Embedsmænd kunne gøre noget saadant, kunne Underofficererne ogsaa gøre det. Ja, muligvis er der endogsaa sket Opfordring til Underofficererne om at gøre noget i den for dem saa vigtige Sag. Naar nu den højtærede Minister tilsyneladende mente, at denne Sag var forbi, og brugte det Udtryk, at det ikke skulde komme disse Mænd til Skade paa deres gode Navn og Rygte, saa er dette ikke nok for mig. Jeg vilde have sat større Pris paa en bestemtere Udtalelse, der foruden dette havde sagt, at det ikke skulde komme dem i mindste Maade til Skade i Fremtiden, hverken med Hensyn til Forfremmelse eller paa anden Maade; thi det er egentlig det, det kommer an paa; deres gode Navn og Rygte vilde de saamænd alligevel beholde, selv om de have været herovre. Men Spørgsmaalet er, om der i Fremtiden — maaske paa fuldkommen lovlig Maade — skal optrædes strengere over for dem end over for deres Kolleger. Maa jeg tillade mig — ja, jeg beder undskyldte, at jeg gør det, men tror, det vil være heldigt — at give de to højtærede Forsvarsministre det gode Raad, at de ere lidt forsigtige over for de Mænd, som have været her, saavel af Hæren som af Flaaden; thi man kan være vis paa, at nu ville ikke blot de selv, men ogsaa deres Kammerater og mange andre lægge Mærke til, om det nu i mindste Maade kommer dem til Skade med Hensyn til fremtidig Forfremmelse eller paa anden Maade.

Meyer: Det har selvfølgelig ikke været min Mening at ville udæske de Herrer, naar jeg tillod mig at spørge om, i hvilken Anledning der skulde gives disse Penge ud, som ere opførte paa § 22 til en Fæst i Fredericia. Jeg har ganske naturlig ønsket at vide, hvorledes man mente, denne Fæst skulde ordnes, og det glæder mig, at min Forespørgsel nu har ført til, at jeg har faaet et nogenlunde udtømmende

Svar i den Retning. Men jeg maa beklage, at Motiveringen af Standpunktet fra de tre Sider, hvorfra man nu har fremsat sine Bemærkninger om Spørgsmaalet, ikke just forekommer mig at være saa ganske vellykket og ej heller velvillig over for min Forespørgsel. Naar saaledes den ærede Ordfører syntes at ville give det Udseende af, at jeg eller min Partifælle skulde ligesom have udtalt os nedsættende om vore Fortidsminder, saa tror jeg at turde benægte det skarpt og bestemt, selv om man fra mange Sider har villet give det Udseende af, at Socialdemokraterne staa halyvejs uden for det nationale Liv. Erfaringen har noksom vist, at naar det drejer sig om Nationaliteten, om Folkets Ret til at leve, om dets Uafhængighed, om dets Sprog, dets Ejendommeligheder, saa ville de Herrer kunne gøre fuldt ud Rædning paa Socialdemokraterne i den Henseende som enhver anden. Begivenhederne for nylig i Nordslesvig have noksom vist, at Socialdemokraterne baade i Danmark og Tyskland have taget sig af de undertrykte Sag. At vise Haan og Uvilje over for historiske Minder er aldrig faldet mig ind, dertil nærer jeg for stor Kærlighed til mit eget Land; og jeg vover at sige, at jeg ikke har villet haane mine Landsmænd, der have kæmpet mod Undertrykkelse af enhver Art. Men har hver Tid sine Sæder, saa tror jeg ogsaa, man har nogen Ret til fra vor Side at hævde, at ville vi i vore Dage fejre en Fæst, er det dog vel rigtigere, at vi mindes de Krav, der synes at forene os i særlig Grad her i vort lille Land, nemlig Kravene om Fred, om Arbejde og Udvikling, og saa vidt muligt en Bortfjernelse fra alt det, der kan minde os om Stormagtstiden eller om Krig, af hvad Art det end maatte være. Jeg maa sige, at i den Henseende tror jeg ogsaa, at man i andre Bestræbelser inden for Venstre har mødt noget, som løber ganske parallelt med, hvad vort Parti vil. Det er dog vist et stort Spørgsmaal, om man, hvis man fik Lejlighed til at se de Sange, der eventuelt ville blive sunge ovre i Fredericia, eller høre de Taler, der ville blive holdte, da vilde være med til som Fredsvenner at underskrive de Sange og de Taler. Jeg tvivler om det. Jeg tror heller ikke, at man i en Fredsforening vilde synge de Sange eller holde de samme Taler. Men det, at der ingen Garanti er for, at denne Fæstlighed netop vil faa et saadant Præg, er for mig Bevæggrund nok til at være imod dennes Afholdelse. Det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) sammen med